

Hoe komt zij het best in beeld?

De komst van de koningin trekt aandacht. Dat bleek weer eens bij de viering van het Vijftig-jarig bestaan van het Zuiderzeemuseum. Niet alleen stonden veel mensen uit Enkhuizen langs de kant om ondanks de regen een glimp van haar te zien, ook ruim dertig journalisten waren op het bezoek van de koningin afgekomen. Terwijl de medewerkers zich inspanden om de dag zo feestelijk mogelijk te laten verlopen, hadden de journalisten een heel andere zorg: hoe komt zij het best in beeld?

Voordat de koningin er was, werd de journalisten te verstaan gegeven wat ze wel, en vooral wat ze niet mochten doen. Terwijl de officiële genodigden naar de overdekte binnenplaats gingen, kregen zij in Het Peperhuis een briefing van een medewerkster van de Rijksvoorlichtingsdienst (RVD). Zij sprak duidelijke taal: haar wil was wet voor de journalisten de komende uren. Toen de auto met het nummerbord AA90 kwam voorrijden, begon het geduw en getrek van de fotografen. De aanbieding van het boeketje door de vijfjarige Chantal de Graaff mocht worden vastgelegd. Daarna moesten de journalisten wegwezen. Ze renden voor de koningin uit naar de overdekte binnenplaats alwaar ze zich aan de zijkant opstelden. De speech van directeur Weeda kon de vertegenwoordigers van de pers nauwelijks boeien. Ze waren druk bezig met een andere kwestie: wanneer mochten ze weer de koningin fotograferen? Dat moment brak pas aan toen koningin Beatrix de klepel van de klok luidde. Driftig werd er weer heen en weer gelopen en gefilmd en geflitst. De koningin ging vervolgens de jubileumtentoonstelling bekijken. Na een enkel plaatje moesten de journalisten naar de Schepenhal. In een hoekje wachtten zij de komst van de koningin af.

Rennen geblazen

Met zichtbare belangstelling bekeek ze alle boten en stelde ze vragen aan directeur Weeda. De journalisten hadden een gezamenlijke gedachte: wat

vraagt ze? Ze waren daarom ineens doodstil en luisterden aandachtig. Maar zelfs op een paar meter afstand was ze niet te horen. Dichterbij kwam ze niet, want toen werd de pers naar de zaal Zuiderzeevisserij gedirigeerd. Daar

mocht de pers weer even flitsen en baddend in het flitslicht bekeek zij ook hier de tentoonstelling.

Het bleef rennen geblazen. Want de vorstin was nog maar net de zaal uit, of de hele stoet journalisten ging op een holletje naar de Waterwolf. Al snel signaleerden ze vanaf dit schip in de verte De Groene Draeck. De koningin stond zelf aan het roer. Haar uiterlijk riep veel ooh's en aah's op onder de journalisten. Want ze had haar hoed afgedaan vanwege de wind

en een regenpak aangetrokken. De journalisten waren verrukt. Naar hartelust bleven ze knippen en filmen met hun telekanonnen.

Jaloezie

De pers wilde natuurlijk nog veel dichterbij De Groene Draeck komen. Een boot van de politie, die continu dicht bij de koningin haar boot bleef varen, wekte hun jaloezie op. "Mag ik niet bij u aan boord?", vroeg een van de fotografen aan hen. "Ja hoor", riepen zij lachend terug en maakten een uitnodigend gebaar om vervolgens snel weg te varen.

Na de vlootschouw zat het erop voor het journaal. Het officiële gedeelte van het koninklijk bezoek aan het Zuider-

zeemuseum was afgelopen. 's Avonds kon heel Nederland op het commerciële televisienet zien hoe de vorstin die dag in Enkhuizen was gevaren. De volgende dag sierden foto's van de koningin aan het roer van De Groene Draeck de voor- en binnenlandpagina's van tal van regionale en landelijke kranten.

José Leeuwenkamp